

Heinrich Rudolph Redecker

Henricus Rudolphus Redeker/ Iur. D. Prof. P. Consist. Ducal. Assess. ... Ad festum. Stupendi Mysterii Incarnationis Dei, Sanctissimo & devotissimo cultu celebrandum, Omnes Academiae cives religiose hortatur

Rostochii: Kilius, 1666

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn735662983>

Druck Freier Zugang

HENRICUS RU-
DOLPHUS Redeker/

Jur. D. Prof. P. Consist. Ducal. Assess.
Serenifs. Ducis Mekl. Consil. p. t. Univ. Ro-
stoch. Rect. & Ampl. Facult. Jur. Decanus,

Ad festum.

Stupendi

MYSTERII IN-
CARNATIONIS
DEI,

Sanctissimo & devotissimo
cultu' celeberrandum,

Omnes Academiae cives
religiosè hortatur.

ROSTOCHII,

Typis JOHANNIS KILII, Acad. Typogr. Anno 1666.

R.U - Progr 1666/d

Salutem!

Uoties Regum aut heroum filii nascuntur, quisque, prout gratior populo Princeps ejusq; heres est, ut bono publico gratuletur, & gaudium lætitiame contestetur suam, prompto adcurrit animo: hinc eriguntur portæ triumphales, excitantur publici ignes, instituuntur lusus equestres, feriæ publicis privatisque indicuntur negotiis, adornantur lautissima convivia, erogantur splendidi sumtus, recitantur orationes, implorantur Sicelidum musarum auxilia, imò omnes ingenii vires, ut lætitia publica augustior reddatur, conferuntur. Hæc affectus contestatio parentibus solet esse grata, natis laudabilis, & ipsis autoribus decora. Hodie lætissimo ille iterum inluxit dies, quo, ante sedecim seculâ, & quod excurrit, *Jesum Christum, Regem Messiam, Servatorem & Salvatorem humani generis*, conceptum ex Spiritu Sancto, beatâ & æternâ laude digna virgo Maria Bethleemi in Judæa peperit. Hæc stupenda est illa incarnatio, adeoque ab omnibus seculis inaudita & admiranda rei narratio, quâ ex Deo concepisse & virgo peperisse dicitur, quâ, quod scripsit Athanasius, Deus

47

Deus ex substantia Patris ante secula genitus; Homo ex substantia matris in seculo natus. Egregiis certe verbis, & quibus de cœtero addi nihil potest, hanc inexplebilem lætitiã, quæ animos nostros à rebus terrenis debet abstrahere, & ad cœlestium meditationem traducere, *Leo in Homil. VI. de Nat: exprimit: Quem Servatoris nostri dum recolimus exortum, invenimur Christiani nostrum celebrare principium. Generatio enim Christi, est origo populi Christiani: & natalis capitis, natalis est corporis. Gaudeat autem peccator, quia invitatur ad veniam. Exulcet Sanctus, quia propinquat ad palmam. Animetur Gentilis, quia vocatur ad vitam.* Et ipse gloriæ Dei præco & ebuccinator Angelus, Pastoribus, qui in eâ regione gregis sui curam sustinebant, stupendam hanc nativitatem, & ineffabile gaudium denunciãns: *Nolite, inquit: formidare: Ego enim nuncio vobis gaudium magnum, idque ad populum pertinens univèrsum; quippe hodiè natus est Salvator, qui est Christus Dominus in civitate David.* Extemplo autem totus Angelorum Chorus cœlesti & sonora voce, fecialem hunc omnipotentis excepit: *Gloria in excelsis DEO, & in terrâ pax hominibus bonæ voluntatis.* Quas, quæso, gratias, aut quas laudes nos Deo Domino nostro exhibere debemus, qui ita dilexit mundum, ut filium suum unigenitum daret, ut omnis, qui credit in eum, non pereat sed habeat vitam æternam? Quas gratias, aut quas laudes debemus novo nato Jesu Christo referre, qui humanam assumpsit carnem, ut nos ab æterna morte liberaret? Quid nos, ut gaudium & lætitiã nostram explicemus, huic nostro Salvatori novigenito decens aut decorum debemus erigere? Certe illud nec mens nostra potest concipere, nec lingua proferre. Tantus enim Dei erga nos amor, tanta benevolentia, tanta beneficia, ut ea nec capere, minus eloqui magnalia Dei possimus. Quis hanc gratiam, multi-

plicem explicet? quis huic ineffabili gratiæ gratias agendo sufficientes inveniet? Olim ineffabilis & adoranda Dei Majestas, cujus nutu cælum & terra, adeoque universum hoc, quod vinculo potentissimi creatoris stupendum in modum cohæret, regitur, mortalibus omnibus, terribilis, horrenda, & metuenda erat, eamque nec intelligebant Angeli, nec pervestigabant Cherubin, sed obstupescabant homines, & exclamabant: *Domine Deus quam mirabilia sunt opera tua.* O profundas divitiæ sapientiæ ac scientiæ Dei! Hodie Deus gloriæ: *cujus à facie, Psalmistâ teste, commota est & contremuit terra, fundamenta montium sunt conturbata,* immensa benignitate, humanam assumpsit naturam, & per investigabile diviniæ suæ potentiæ mysterium, id factus est, quod sumus omnes. Hodie qui timendus erat, nostram carnem induit, ut se nobis amicum præbeat. Deus in homine, Deus ex homine, Deus cum homine, Deus inter homines, Deus propter hominem homo factus est. Hodie qui in corporeus erat, qui nec tangi nec apprehendi poterat, homo factus inter homines versatur, humanum in morem vivit, tangi, aspici ac adprehendi potest. Hodie cælum cum terra, altissimum cum infimo, immortalitas cum mortalitate, divinitas cum humanitate, Deus cum homine, conjungitur, & sicut anima & corpus unum efficiunt hominem, ita Deus & homo unus fit Christus. Hodie Deo gloriam, terræ Pacem & homini benevolentiam, cœlestium Spirituum chorus altissima voce extollit. De hoc die gratulabantur sibi Patriarchæ, vidit eum Legislator Moses, cum plenus amore Dei, in has voces erumpit: *Prophetam de gente tua & de fratribus tuis sicut me, suscitabit tibi Dominus Deus tuus, ipsum audies.* Vah quam blandum & lætitiæ plenum est oraculum Prophetæ alias gravissimi: *Parvulus nobis natus, filius nobis datus est:* quam
mysticum

47

myfticum illud vaticinium: *Egredietur virgo de radice,
Jesse et flos de radice ejus ascendet, et requiescet super
eum Spiritus Domini.* Hic ille Dominus mundi & Rex
Regum est, de quo Barachia filius magna prodidit: *Ecce
Rex tuus veniet tibi iustus & Servator.* Sunt certe Viri, nec
minoris eruditionis quam fidei, qui foliis Sibyllinis, de
Servatoris & Salvatoris nostri nativitate & officio, vera
& indubitata vaticinia inesse, constanter affirmant. Di-
cuntur autem Sibyllæ, teste Isidoro, *lib. 8. c. 8. de Origin.
omnes scæmina vates.* Nam $\sigma\theta$ \AA olico sermone Deum, $\beta\upsilon\lambda\eta\upsilon$
Græci mentem nuncupant. Proinde igitur, quia divinam vo-
luntatem hominibus interpretari solebant, Sibyllæ nominata
sunt. Sicut enim omnis vir prophetans vel vates dicitur, vel
Propheta. Ita omnis scæmina prophetans Sibylla vocatur. Quod
nomen ex officio, non ex proprietate vocabuli est. Lactantius
tamen ex M. Varrone, quo neminem vel apud Græcos, ne-
dum apud Latinos, doctiorem fuisse statuit, non consilium
 $\beta\upsilon\lambda\eta\upsilon$, sed $\beta\upsilon\lambda\eta\iota$, indeq; Sibyllas appellatas vult, & quidem
æolico sermonis genere, *lib. 1. de fals. rel. c. 6.* extantque Si-
byllæ Erythrææ versus, & quidem Græci apud Euseb. *lib. 5.
de vit. constans.* latini autem facti apud Augustinum *l. 18. de
Civit. Dei c. 23.* in quorum singulis lineis literarum initiali-
um contextus ita dispositus est, ut hæc verba construan-
tur, *Jesus Christus Dei filius servator crux.* eos autem, quia
hic adscribere programmatis modus vetat, refert O-
nuphr. *de Sibyll. p. 27.* & Boxb. *in Hist. Univers. p. 18.* Hæc au-
tem vaticinia ante Christum natum edita, testimonio M.
Tull. Cicer: probare conatur Eusebius; ad eaque oracu-
la respicere Virgilium *in Eccl. g.*

Ultima Cumæi venit jam carminis ætas
putat August. *l. X. c. 27. de Civit. Dei, & Epist. 156. ad Marti.*
Imo Eusebius in dicta Historia, Cumæum illud laudatum
à Virgilio Christo ascribit, & scholius interpretatur. Va-
ticia

ticitinia autem duodecim Sibyllarum de nativitate Christi, ex antiquo MS. bibliothecæ regiæ in Gallia, recenset *Boxb. d. l.* ex quibus illa, quæ Sibylla Persicæ tribuuntur, præ aliis rem, uticam ex revelato verbo Dei habemus, omnem exponunt.

*Virgine matre satus, pando residebit asello,
Jucundus princeps, unus qui ferre salutem
Rite queat lapsis: tamen illis forte diebus
Multi multa ferent, immensi fata laboris.
Solo sed satis est oracula prodere verbo:
Ille Deus casta nascetur virgine magnus.*

Hanc autem quatuor & viginti libros scripsisse, & de Christo ejusque adventu innumera cecinisse, author est *Onuphr. d. l. p. 18. & 19.* ubi ejus imaginem præsentat. Nec minus Erythreæ versus, ut reliquarum folia præteream, egregium pondus habent, hæc enim non per ænigmata, sed ad vivum Christi servatoris nativitatem exprimit:

*Cerno Dei natum qui se demisit ab alto,
Ultima felices referent cum tempora soles:
Hebraea quem virgo feret de stirpe decora.
In terris multum teneris passurus ab annis:
Magnus erit tamen hic divino carmine vates,
Virgine matre satus, prudenti pectore verax.*

Hanc vulgatio opinio ante bellum Iliacum vixisse testatur, Eusebius in Chronicis, in primam urbis Romæ ætatem, regnumque Romuli refert: Solinus autem paulo post Trojana tempora floruisse scribit. Lactantius Babiloniæ eam ortam dicit. Cæterū si hæc & alia vaticinia cecinissent Sibyllæ, nihil, nisi quod de novogenito Dei filio nobis ex codice sacro innotuit, in illis dictū videm⁹. Verum enim vero uti omnia illa Christo apprimè conveniunt, ita certè per receptum errorem Sibyllis tribuuntur. Hæc enim, & quæ sunt ejus generis alia, si Sibylla de generis

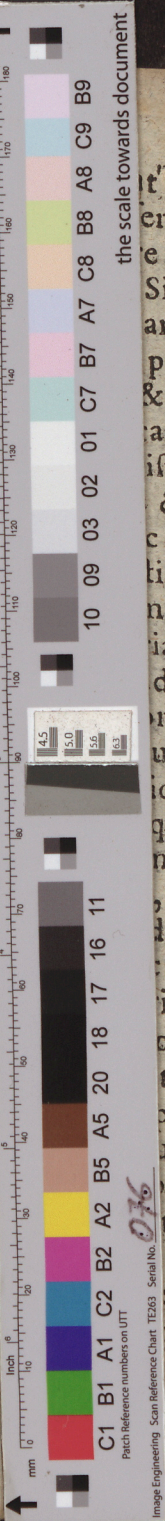
21

neris humani Redemptore vaticinatae essent aut scripti-
tassent, ter magè ac omnes Prophetæ præstitissent, ade-
oque inter illos primum omnino locum sibi jure merito
vendicarent. Quamvis autem concedam⁹ vixisse Sibyllas,
& varia prædixisse, de cætero etiam, quæ de incarnatio-
ne & adventu Christi circumferuntur oracula, personæ
Christi convenire, attamen erroneum potius & neuti-
quam verosimile esse, nobis persuasum est, illa carmina,
tanto ante tempore, tam clare ac apertè de Christo pro-
nunciata, à Sibyllis dicta: siquidem, ex veteris & novi
testament tabulis, ex quibus antecedentium ac conse-
quentium indubitata veritas depromitur, Christianum
quendam illa conscripsisse tutius asseritur. Interim tamen
fieri potuit, quod gentes, cum revelata per Patriarchas,
Moisen & Prophetas incarnationis mysteria, à Judæis au-
diverint, illa Sibyllis, cum Prophetas altissimi non agno-
scerent, ascriberent: origo tamen horum omnium Pro-
phetis Dei debetur, adeoque à Judæis procul dubio habu-
erunt, iquæ de Christo scripserunt Sibyllæ. Neque Sal-
vator noster ad folia sibyllina, ut veritatem discamus, nos
ablegat, sed ad Moisen & Prophetas: *Scrutamini*, inquit,
Scripturas, illa enim de me loquuntur. Diffiteri quidem no-
lumus, supposititia illa Sibillarum vaticinia, nec ab ho-
mine indocto, minus mali quid, vel à sacris literis alieni
molientis, esse edita, cum præprimis ad paganorum &
gentilium errores convincendos, multum possent tribu-
ere, nequaquam autem ad vanitatem illorum amplecten-
dam nos inducere debent. Siquidem illi ipsi, qui Sibyl-
larum & Sibyllinorum carminum rationem habent, in-
ter se fluctuant, cum nihil certi, inter discordantia anti-
quitatum monumenta, reperire possint. Namquè de Si-
byllarum numero, nominibus, patriâ, & ætate, nihil
certi ex historicis, qui fidem mercantur, haurire possunt,
sed

sed ubique magna fuit olim, & manet hodie inter veteres scriptores dissensio. Alii siquidem tantum unam, alii duas, alii tres, alii quatuor, alii quod communior sententia approbat, decem, alii duodecim, alii plures fuisse Sibyllas autumant. Adeoque quocumque mentis apicem convertamus, meram incertitudinem & errores gentilium, quos Christiani quidam, qui non quid verum, sed quid antea dictum, vel communiori opinione receptum sit, sequuntur, deprehendimus. Interim haut negantes, quod illi etiam, qui mysteria Divina nec intellexerunt, nec intelligere potuerunt, de Dei factis vera dixerint: Inde *Augustinus*, qui ipse Sibyllis multum tribuit, l. 11. *contra Faust. Manich. c. 15.* Sibylla porro, vel Sibylla, & Orpheus, & nescio quis *Homerus*, & si qui alii Vates vel Theologi, vel sapientes, vel Philosophi gentium de filio Dei, aut de Patre Deo vera praedixisse seu dixisse perhibentur: Valet quidem aliquid ad paganorum vanitatem revincendam, non tamen ad istorum auctoritatem amplectendam. Nos proinde, in veteri duntaxat testimonio, vera de Christo vaticinia reperiri statuamus, & ad cunas Christi devoto pectore procedamus, illique, cum sapientibus Orientis, Aurum, quia Rex noster est, cujus regnum & potentia a seculo ad seculorum secula in concussa: Thus, quia Sacerdos est: & Myrrham, quia pro nostra salute mortuus est, offeramus. Hic enim est agnus Dei, qui tollit peccata mundi; Hic est lapis, quem reprobarunt aedificantes; Hic est per quem omnia facta sunt, & sine quo nihil factum est; Hic est qui fuit ante secula, & natus in seculo; Hic est, qui excelsior caelo, & profundior terra. Ipsi sit laus, gloria, & potentia in secula. Rostoch. sub Sig. Rect. primo die Theophaniae, Anno 1666.

neris humani Redemptore vaticina-
tassent, ter magè ac omnes Prophe-
oque inter illos primum omnino lo-
vendicarent. Quamvis autem conce-
& varia prædixisse, de cœtero etiam,
ne & adventu Christi circumferunt
Christi convenire, attamen errone-
quam verosimile esse, nobis persuas-
tanto ante tempore, tam clare ac ap-
nunciata, à Sibyllis dicta: siquidem
testament tabulis, ex quibus antec-
quentium indubitata veritas depro-
quendam illa conscripisse tutius asse-
fieri potuit, quod gentes, cum reve-
Moisen & Prophetas incarnationis n-
diverint, illa Sibyllis, cum Prophe-
sacerent, ascriberent: origo tamen
phetis Dei debetur, adeoque à Judæis
erunt, iquæ de Christo scripserunt Si-
vator noster ad folia sibyllina, ut veri-
ablegat, sed ad Moisen & Prophetas:
scripturas, illa enim de me loquuntur. I-
lumus, supposititia illa Sibillarum v-
mine indocto, minus mali quid, vel
molientis, esse edita, cum præprim-
gentilium errores convincendos, mu-
ere, nequaquam autem ad vanitatem
dam nos inducere debent. Siquide-
larum & Sibyllinorum carminum ra-
ter se fluctuant, cum nihil certi, int-
quitatum monumenta, reperire possi-
byllarum numero, nominibus, pat-
certi ex historicis, qui fidem mercaunt

51
t' scripti-
ent, ade-
e merito
Sibyllas,
arnatio-
personæ
& neutri-
armina,
isto pro-
& novi
c conse-
tianum,
n tamen
iarchas,
dæis au-
agn o-
um Pro-
io habu-
que Sal-
nus, nos
, inquit,
dem no-
ab ho-
is alieni
orum &
t tribu-
lecten-
i Sibyl-
ent, in-
tia anti-
è de Si-
, nihil
possunt,
sed